

FILARMONICA OLTEȚIA
CRAIOVA

6 VINERI
MARTIE
ora 19:00

LEGACY
SEASON

LeCouvre

WALTER HILGERS
dirijor

CSÍKY BOLDIZSÁR
pian

ORCHESTRA SIMFONICĂ A FILARMONICII „OLTEȚIA”

SERGHEI RAHMANINOV: Poemul simfonic „Stânca”, op. 7

ALEXANDER SCRIABIN: Concertul în Fa diez minor pentru pian și orchestră, op. 20

PIOTR ILICI CEAIKOVSKI: Simfonia nr. 6 în Si minor, op. 74

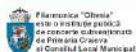

SCAN ME

Filarmonica „Olteția” Craiova

2026

Colea Unirii, nr. 16
Craiova, Dolj, România
Tel: 0251 414.698
secretariat@filarmonica-oltenia.ro

Prețuri bilete: 50 lei;
15 lei (elevi, studenți, pensionari)
Biletele se găsesc la agenția Filarmonica Olteția
și pe site-ul nostru.
Relații la telefon: 0251.414.698

Partener media

SPONSOR

www.filarmonicaoltenia.ro

@filarmonicaolteniacraiova1947

filarmonicaolteniacraiova

oltenia.philharmonic

GRAFICA: DANIEL ENE

Leouri

Serghei Rahmaninov: Poemul simfonic „Stânca”, op. 7 (aprox. 12')

Alexander Scriabin:

Concertul în Fa diez minor pentru pian și orchestră, op. 20 (aprox. 26')

- *Allegro*
- *Andante*
- *Allegro moderato*

~~~~~ Pauză ~~~~~

Piotr Ilici Ceaikovski: Simfonia nr. 6 în Si minor, op. 74 (aprox. 50')

- *Adagio – Allegro non troppo*
- *Allegro con grazia*
- *Allegro molto vivace*
- *Adagio lamentoso*

WALTER HILGERS
DIRIJOR
CSÍKY BOLDIZSÁR
PIAN

ORCHESTRA SIMFONICĂ A FILARMONICII “OLTENIA”

WALTER HILGERS

Din 2016, Walter Hilgers este dirijor invitat permanent și director artistic onorific al Filarmonicii "Paul Constantinescu" din Ploiești. Între 2007 și 2014, a fost dirijor principal invitat al Orchestrei Filarmonicii Banatul din Timișoara, iar între 2017 și 2020 a fost dirijor principal al Orchestrei Simfonice Provinciale Santa Fe din Argentina. În calitate de dirijor invitat, a condus, printre altele, Orchestra Filarmonicii din Montevideo, Orchestra Simfonică Națională din Montevideo, Orchestra Națională din Buenos Aires, Orchestra Filarmonicii din Buenos Aires, Orchestra Teatrului Argentino din La Plata, Orchestra Filarmonicii din Mendoza, Orchestra Simfonică UNCUIYO din Mendoza, Orchestra Simfonică din Porto Alegre, Orchestra Filarmonicii din Bogotá, Orchestra Filarmonicii de Stat din Košice, Orchestra Filarmonicii din Zagreb, Orchestra Filarmonicii din Nisa, Capela Academică de Stat St. Petersburg, Orchestra de Stat Brandenburg din Frankfurt, Orchestra Radio din München, Orchestra Teatrului Național din Mannheim, Orchestra de Cameră Radio București, Orchestra Națională Radio din București, Orchestra Filarmonicii George Enescu din București, Orchestrele Filarmonicilor de Stat din Arad, Bacău, Cluj, Craiova, Iași, Oradea, Sibiu, Târgu Mureș, Timișoara și Orchestrele Filarmonicilor din Pitești și Ploiești. De asemenea, a dirijat concerte camerale ale Orchestrei Bavareze de Stat din München, Orchestrei Filarmonicii de Stat din Hamburg, Deutsche Radio Philharmonie Saarbrücken Kaiserslautern, Mecklenburgische Staatskapelle Schwerin, Orchestrei Filarmonice din Qatar, Orchestrei Filarmonice din Daejeon și Orchestrei Simfonice din Valencia.

Walter Hilgers s-a născut la Stolberg, în Renania. Și-a făcut pregătirea instrumentală la

tubă, contrabas și pian la Universitatea de Muzică și Dans Köln din Aachen. Angajamentele sale ca tubist l-au dus la Orchestra Simfonică din Düsseldorf, Orchestra de Stat a Filarmonicii din Hamburg, Orchestra NDR Elbphilharmonie, Orchestra Festivalului de la Bayreuth și la Filarmonica din Viena. A fost membru fondator al ansamblului de alămuri German Brass din 1984 până în 2007. În 1988, orașul Bayreuth i-a acordat râvnita "Eichala" Bayreuth pentru numeroșii săi ani de participare la Festivalul Bayreuth.

Prof. Walter Hilgers a predat la Universitatea de Muzică din Lübeck, la Universitatea de Muzică și Dans din Köln, la Aachen și Düsseldorf, la Universitatea de Muzică și Teatru din Hamburg, la Universitatea de Muzică Franz Liszt din Weimar și la Conservatorul Superior de Música de Aragón din Zaragoza. Activitățile sale ca profesor, solist, muzician de cameră și dirijor din ultimele decenii l-au dus în numeroase țări europene, în SUA, America Latină, Australia și Asia.

Walter Hilgers a concertat pe aproape toate scenele celebre din lume, precum Teatru Colon din Buenos Aires, Centrul Cultural Kirchner din Buenos Aires, Carnegie Hall din New York, Sydney Opera House, Suntory Hall din Tokyo, Tokyo Opera City Concert Hall, Sapporo Concert Hall, Sala São Paulo, Teatrul Bolshoi, Sala Conservatorului din Moscova,

Sala St. Petersburg Philharmonic Hall, Royal Albert Hall din Londra, Concertgebouw Amsterdam, Sala de concerte a KKL Lucerna, Ateneul Român din București, Gewandhaus Leipzig, Sala Filarmonicii din Köln, Bayreuth Festspielhaus, Sala Filarmonicii din Berlin, Opera de Stat din Viena și Wiener Musikverein.

CSÍKY BOLDIZSÁR

Csíky Boldizsár s-a născut la Reghin în 25 noiembrie 1968 și, din copilărie, a demonstrat surprinzătoare calități muzicale. A urmat Liceul de Artă din Târgu Mureș, unde i-a avut ca profesori pe Szőnyi Márta și Avéd Silló Éva. Și-a continuat studiile la Academia de Muzică „Gheorghe Dima” din Cluj-Napoca, avându-i ca profesori pe Ileana Prada și Dana Borșan, iar la compoziție pe Hans Peter Türk. Ca student, a câștigat cinci premii naționale de interpretare pianistică, iar în 1994 a primit premiul „Cella Delavrancea” acordat de maestrul Dan Grigore.

Din anul 1991, a urmat cursuri postuniversitare cu maestrul Jenő Jandó, profesor universitar la Academia de Muzică „Franz Liszt” din Budapesta. În 1992, a primit o bursă de studii la cursurile de măiestrie din Lübeck (Germania) cu profesorul Lev Naumov. Între anii 1993-1997, participă la cursurile de măiestrie susținute de profesorul Walter Krafft din München. În 1998, participă la recomandarea maestrului Dan Grigore la cursul de vară de la Fontainebleau (Franța), unde frecventează cursurile profesorilor Gabi Cassadesus, Philippe Bianconi și Philippe Entremont. În anul 2000, după numeroase colaborări, aproximativ 40 de concerte pe an, directorul muzical (Walter Krafft) al instituției Münchener Musikseminar (Germania) îi acordă titlul de solist permanent.

A susținut concerte cu toate orchestrele simfonice din România și a realizat mai multe înregistrări: CD, la Radio și TV. A fost

invitat în repetate rânduri ca membru al juriului concursurilor internaționale de pian, susținând de asemenea cursuri de măiestrie în țară și în străinătate.

Ca artist interpret, a susținut peste 800 de concerte și recitaluri în toate centrele muzicale din țară și peste hotare: Austria, Anglia, Bulgaria, Elveția, Franța, Germania, Italia, Scoția, Rusia, Republica Moldova, Ucraina, Ungaria, Cehia, America și Japonia.

A colaborat cu dirijori de talie mondială printre care amintim: Erich Bergel, Ion Baci, Emanuel Elenescu, Emil Simon, Petre Sbârcea, Ludovic Bács, Aczél Ervin, Remus Georgescu, Cristian Mandeal, Horia

Andreescu, Ilarion Ionescu-Galați, Sabin Pautza, Gheorghe Costin, Edvard Tschivzhel, Kocsis Zoltán etc.

A colaborat în diferite formații camerale, cu artiști consacrați precum: Ruha István, Ligeti Diana, Carmen Gurban, Gaetano d'Espinosa, Fenyő László, Rolf Herbrechtsmeyer, Andreas Henkel, Valentin Arcu, Dan Grigore, Jandó Jenő, Cvartetul Transilvan, Cvartetul Gaudeamus, Trio Moscova etc.

În anul 2006, obține titlul de Doctor în muzică, teza sa tratând „Stileme ale creației pianistice la A. Scriabin – de la postromantic la modern”. În prezent, ocupă funcția de profesor universitar la Academia de Muzică „Gheorghe Dima” din Cluj-Napoca. Studenții clasei sale de pian sunt distinși cu premii la concursurile de pian din țară și din străinătate, unii dintre ei având deja o activitate concertistică și pedagogică bogată.

SERGHEI RAHMANINOV (1873 - 1943)

Serghei Rahmaninov a compus poemul simfonic „Stânca” în 1893. Piesa se bazează pe două surse literare diferite: poemul cu același nume al poetului romantic rus Mihail Lermontov (1814–1841) și nuvela lui Anton Cehov „Pe drum”. Rahmaninov a adăugat cele două versuri de început ale poemului ca motto la partitura sa (așa cum a făcut și Cehov la începutul povestirii sale): „Pe pieptul unei stânci gigantice, / Un nor auriu s-a odihnit o noapte”.

Atât poemul lui Mihail Lermontov, cât și povestirea lui Anton Cehov explorează aceeași temă: întâlnirea dintre tinerețe și bătrânețe, dintre vitalitate și melancolie. În poem, această întâlnire capătă o formă simbolică; în narațiune, ea este redată într-un registru realist.

La Lermontov, un nor auriu se oprește pentru o noapte în „pieptul unei stânci gigantice”. Dimineța, când norul se îndepărtează, lasă în urmă o stâncă veche care pare că „plânge ușor” - imagine a unei solitudini iremediabile.

În povestirea lui Cehov, o tânără și un bărbat în vârstă se adăpostesc într-o tavernă, fugind de furtună. Bătrânul își deapănă cu însuflețire amintirile, dezvoltându-și, fără să vrea, profunda tristețe. Tânăra o intuiește și îl compătimește, însă dimineța își continuă drumul, lăsându-l din nou singur.

În poemul simfonic inspirat de aceste imagini, Serghei Rahmaninov transpune întâlnirea într-un limbaj orchestral de intensă expresivitate, ancorat în tradiția rusă. Lucrarea

debutează cu un motiv lent, grav, intonat la unison de registrele joase ale orchestrei - simbol al bătrânului și al stâncii. Curând apare flautul cu o temă suplă și luminoasă, asociată tinerei și norului auriu.

Compozitorul construiește un dialog între cele două lumi sonore: alternanța dintre grav și luminos, dintre lentoare și avânt, sugerează apropierea și apoi despărțirea. În final, tema inițială revine, îmbogățită de accente aproape funebre ale alăturilor iar intensificările dinamice evocă suspinele celui rămas singur.

La prezentarea unor fragmente ale lucrării la Moscova, în 1893, în sală se afla și Piotr Ilici Ceaikovski care și-a exprimat admirația și intenția de a dirija premiera. Moartea sa neașteptată a împiedicat acest plan iar prima audiție absolută a avut loc în 1894, la Moscova, sub bagheta lui Vasili Safanov. (text adaptat după Ina Heimann)

ALEXANDER NIKOLAEVICI SCRIBIN

[1872 - 1915]

Pianist virtuoz și compozitor vizionar, cu evidente tendințe mistice, Alexander Scriabin și-a dedicat întreaga viață creației muzicale, convins că mesajul său putea influența destinul spiritual al omenirii. Încă din 1884, a studiat muzica sub îndrumarea lui Nikolai Zverov, iar între 1888 și 1892, a urmat cursurile Conservatorului din Moscova, având profesori de renume precum Arensky, Taneev și Safonov. Deși întâmpina dificultăți în cuprinderea intervalelor de octave pe claviatură, voința sa de fier l-a impus printre cei mai prodigioși pianiști ai vremii. Începând din 1894, Scriabin și-a construit o carieră internațională de excepție. Primele sale compoziții - nocturne, studii, preludii și mazurci -, influențate în mare măsură de Frédéric Chopin, reflectă deja trăsături distincte ale stilului său, iar spre sfârșitul secolului XIX a abordat și creația orchestrală.

În 1896, la 25 de ani, Scriabin s-a întors dintr-un turneu de concerte în străinătate, organizat de editorul și mecena Mitrofan Petrovici Beliaev, și, într-un elan creativ remarcabil, a compus singurul său Concert pentru pian și orchestră. Deși avusese deja experiență în muzica solo, aceasta a fost prima sa lucrare pentru pian însoțit de orchestră, elaborată cu maximă seriozitate.

Concertul cuprinde trei mișcări interdependente, caracterizate prin bogăția imaginilor, dezvoltarea ordonată și tratarea dramatică a materialului. Provocarea principală a fost relația dintre pianul solo și orchestra, pe care Scriabin a gestionat-o prin modele variate de interacțiune: în prima mișcare, registrele joase și cele înalte ale orchestrei continuă sunetul pianului, culminând treptat; în a doua, sub forma variațiunii, orchestra acompaniază pianul; în ultima parte, cele două entități muzicale se „întrec” într-un dialog vibrant.

Prima mișcare este dominată de un pesimism

profund. Scriabin a ales tonalitatea Fa diez minor, aceeași cu Concertul nr. 1 pentru pian de Serghei Rahmaninov și cu celebrul arioso al lui Herman din opera Dama de pică de Piotr Ilici Ceaikovski. Partea de pian este tratată în manieră maximalistă, iar finalul sugerează, prin repetiții ritmice și accente poloneze, influența lui Chopin.

Episoadele melancolice sunt inspirate de „Secvențele Tatianei” din opera Evgheni Oneghin de Ceaikovski, iar concertul dezvăluie inovațiile lui Scriabin în melodie, armonie și tratamentul genurilor, manifestându-se poetic în întreaga lucrare.

Concertul pentru pian și orchestră a fost interpretat pentru prima dată la Odessa, pe 11 (24) octombrie 1897, în cadrul Concertului de Muzică Simfonică organizat de Societatea Muzicală Rusă locală, cu Scriabin ca solist și Vasily Safonov la pupitrul dirijoral.

Astăzi, lucrarea se află în canonul muzicii clasice rusești și, alături de concertele lui Ceaikovski și Rahmaninov, reprezintă una dintre cele mai remarcabile realizări ale genului.

PIOTR ILICI CEAIKOVSKI (1840 - 1893)

Simfonia nr. 6 în Si minor, op. 74, „Patetica” este ultima și cea mai reprezentativă creație a lui Ceaikovski. Însuși compozitorul spunea: „.... o consider în mod hotărât cea mai bună și îndeosebi cea mai sinceră dintre toate lucrările mele. O iubesc așa cum n-am iubit niciodată vreuna din celelalte odrasle muzicale ale mele”. Scrisă în anul 1893 (prima audiție având loc la 16 octombrie la Sankt Petersburg, sub conducerea autorului) și dedicată nepotului său V. I. Davidov, lucrarea se caracterizează prin finețe, complexitate și gândire aprofundată până la cele mai mici detalii. Începând cu abundența materialului motivic, cu libertatea tratării lui, cu logica impecabilă a formei și terminând cu cele mai neînsemnate amănunte de orchestrație, toate reprezintă o mărturie a desăvârșirii continue a tehnicii componistice ceaikovskiene.

Simfonia se deschide cu un prolog (Adagio) ce evidențiază tema generatoare cu o expresie sumbră, patetică.

Prima parte (Allegro non troppo) valorizează în cadrul unei foarte libere forme de sonată - gândită mai mult ca o înșiruire de episoade - două teme contrastante, pe care le supune unui intens travaliu dezvoltător și le amalgamează cu alte structuri motivice.

Partea a doua (Allegro con grazia), cu tradiționala alcătuire tripartită, reprezintă un vals turnat într-un tipar metric atipic - măsură de cinci timpi - care se menține până la finalul mișcării. Tema principală, desprinsă din aceeași idee generatoare expusă în prolog, de o expresie simplă și suavă, conturează treptat un vals nobil și sentimental ce aduce un evident contrast expresiv.

Inedit este scherzo-ul (Allegro molto vivace) în care, pe fondul unei tarantelle, compozitorul introduce un marș ce se impune

treptat, devenind dominant și înlocuind secțiunea mediană (Trio). Pe parcursul acestei mișcări, Ceaikovski păstrează doar caracterul de scherzo, pentru că absența trio-ului, alternanța structurilor în spiritul rondo-ului, dezvoltarea susținută a materialului tematic nou introdus, ca și proporțiile monumentale ale părții, toate creionează un nou tipar formal de sine stătător.

Ultima parte (Adagio lamentoso) nu are precedent în literatura simfonică. Este o tânguire funebră, într-o mișcare lentă, sugerând strigătul durerii sfâșietoare îmbrăcat într-o splendidă haină armonică, impresionantă prin perfecțiunea ei. Forma adoptată este cea de lied tripartit cu epilog, în care se impun două teme descendente, deduse din motivul generator al introducerii simfoniei.

WALTER HILGERS

Since 2016, Walter Hilgers is permanent guest conductor and honorary artistic director of the "Paul Constantinescu" Philharmonic in Ploiești. Between 2007 and 2014, he was principal guest conductor of the Banatul Philharmonic Orchestra in Timișoara, and between 2017 and 2020, he was principal

English

conductor of the Santa Fe Provincial Symphony Orchestra in Argentina. As a guest conductor, he has conducted, among others, the Montevideo Philharmonic Orchestra, the Montevideo National Symphony Orchestra, the Buenos Aires National Orchestra, the Buenos Aires Philharmonic Orchestra, the Teatro Argentino

Orchestra of La Plata, the Mendoza Philharmonic Orchestra, the UNCUYO Symphony Orchestra of Mendoza, Porto Alegre Symphony Orchestra, Bogotá Philharmonic Orchestra, Košice State Philharmonic Orchestra, Zagreb Philharmonic Orchestra, Nice Philharmonic Orchestra, State Academic Chapel of St. Petersburg, Brandenburg State Orchestra from Frankfurt, Radio Orchestra from Munich, National Theater Orchestra from Mannheim, Bucharest Radio Chamber Orchestra, Bucharest National Radio Orchestra, George Enescu Philharmonic Orchestra from Bucharest, State Philharmonic Orchestras from Arad, Bacău, Cluj, Craiova, Iași, Oradea, Sibiu, Târgu Mureș, Timișoara and the Philharmonic Orchestra from Pitești and Ploiești. He has also conducted chamber concerts of the Munich Bavarian State Orchestra, Hamburg State Philharmonic Orchestra, Deutsche Radio Philharmonie Saarbrücken Kaiserslautern, Mecklenburgische Staatskapelle Schwerin, Qatar Philharmonic Orchestra, Daejeon Philharmonic Orchestra and Valencia Symphony Orchestra. Walter Hilgers was born in Stolberg, on the Rhineland. He did his instrumental training on tuba, double bass and piano at the Cologne University of Music and Dance in Aachen. His engagements as a tubist have taken him to the Düsseldorf Symphony Orchestra, the Hamburg State Philharmonic Orchestra, the NDR Elbphilharmonie Orchestra, the Bayreuth

Festival Orchestra and the Vienna Philharmonic. He was a founding member of the German Brass ensemble from 1984 to 2007. In 1988, the city of Bayreuth awarded him the coveted "Eichala" Bayreuth for his many years of participation in the Bayreuth Festival. Prof. Walter Hilgers has been teaching at the University of Music in Lübeck, the University of Music and Dance in Cologne, Aachen and Düsseldorf, the University of Music and Theater in Hamburg, the Franz Liszt University of Music in Weimar and the Aragon Superior Conservatory of Music from Zaragoza. His activities as a teacher, soloist, chamber musician and conductor in recent decades have taken him to many European countries, the USA, Latin America, Australia and Asia. Walter Hilgers has performed on almost all famous stages in the world, such as Teatro Colon in Buenos Aires, Kirchner Cultural Center in Buenos Aires, Carnegie Hall in New York, Sydney Opera House, Suntory Hall in Tokyo, Tokyo Opera City Concert Hall, Sapporo Concert Hall, São Paulo Hall, Bolshoi Theater, Moscow Conservatory Hall, St. Petersburg Philharmonic Hall, Royal Albert Hall in London, Concertgebouw Amsterdam, Concert Hall of KKL Lucerne, Romanian Athenaeum in Bucharest, Gewandhaus Leipzig, Philharmonic Hall in Cologne, Bayreuth Festspielhaus, Philharmonic Hall in Berlin, Vienna State Opera and Wiener Musikverein.

CSÍKY BOLDIZSÁR

Csík Boldizsár was born in Reghin on November 25, 1968, and from childhood demonstrated remarkable musical talent. He attended the Art High School in Târgu Mureș, where he studied with Szőnyi Márta and Ávéd Silló Éva. He continued his studies at the Gheorghe Dima National Music Academy in Cluj-Napoca, studying piano with Ileana Prada and Dana Borșan, and composition with Hans Peter Türk. As a student, he won five national piano performance prizes, and in 1994 he received the "Cella Delavrancea" Award, presented by Maestro Dan Grigore.

Beginning in 1991, he pursued postgraduate studies with Jenő Jandó, professor at the Franz Liszt Academy of Music. In 1992, he received a scholarship to attend masterclasses in

Lübeck (Germany) with Professor Lev Naumov. Between 1993 and 1997, he participated in masterclasses led by Professor Walter Krafft in Munich. In 1998, at the recommendation of Maestro Dan Grigore, he attended the summer course in Fontainebleau (France), studying with Gabi Cassadesus, Philippe Bianconi, and Philippe Entremont. In 2000, following numerous collaborations and approximately 40 concerts per year, the musical director (Walter Krafft) of the Münchener Musikseminar (Germany) awarded him the title of permanent soloist.

He has performed with all the symphony orchestras in Romania and has made numerous recordings: CDs, as well as radio and television recordings. He has frequently been

invited to serve as a jury member at international piano competitions and has also given masterclasses both in Romania and abroad.

As a performing artist, he has given over 800 concerts and recitals in all major musical centers in Romania and internationally, including Austria, England, Bulgaria, Switzerland, France, Germany, Italy, Scotland, Russia, the Republic of Moldova, Ukraine, Hungary, the Czech Republic, the United States, and Japan.

He has collaborated with world-renowned conductors, among whom we mention: Erich Bergel, Ion Baciú, Emanuel Elenescu, Emil Simon, Petre Sbârcea, Ludovic Bács, Aczél Ervin, Remus Georgescu, Cristian Mandeal, Horia Andreescu, Ilarion Ionescu-Galați, Sabin Pautza, Gheorghe Costin, Edvard Tschivzhel, Kocsis Zoltán, and others.

He has also performed in various chamber ensembles with distinguished artists such as: Ruha István, Ligeti Diana, Carmen Gurban, Gaetano d'Espinosa, Fenyő László, Rolf Herbrechtsmeyer, Andreas Henkel, Valentin Arcu, Dan Grigore, Jenő Jandó, the Transylvanian Quartet, the Gaudeamus Quartet, the Moscow Trio, and others.

In 2006, he obtained the title of Doctor of Music, with a dissertation entitled “Stylistic Elements in the Piano Works of A. Scriabin – From Post-Romanticism to Modernism.” He is currently a professor at the Gheorghe Dima National Music Academy in Cluj-Napoca. Students of his piano class have won prizes at national and international piano competitions, some of them already pursuing rich concert and pedagogical careers.

SERGHEI RAHMANINOV (1873 - 1943)

Sergei Rachmaninoff composed the symphonic poem *The Rock* in 1893. The piece is based on two different literary sources: the poem of the same name by the Russian romantic poet Mikhail Lermontov (1814–1841) and Anton Chekhov's short story *On the Road*. Rachmaninoff added the two opening lines of the poem as a prefix to his score (as did Chekhov at the beginning of his story): "Upon the breast of a gigantic crag, / A golden cloudlet rested for one night." Both the poem and the narration deal with the same subject: the encounter between a young, happy and joyful woman and an old, sad and troubled man. The poem describes this encounter in a symbolic and metaphorical way, the story, on the other hand, tells it in a realistic way. In Lermontov's poem, a golden cloudlet gets caught in "the breast of a gigantic crag" and stays for the night. When the cloudlet blows away the following morning, it leaves a touch of moisture behind, creating the image of an old rock left "gently weeping" after its departure. In Chekhov's story, two travelers – a young woman and an old man - meet in a tavern while seeking refuge from a heavy storm. The old man spends the night recounting stories from his life with great enthusiasm, and, in so doing, reveals his tremendous sadness. The young woman recognizes this sadness and pities him for it, but

when the morning comes, she continues on her way, leaving the man standing in the snow staring after her. In his symphonic poem, Rachmaninoff depicts this encounter using musical elements derived from the Russian tradition. The piece opens with the lowest voices of the orchestra playing in unison a slow and heavy musical motif that represents both the old man and the rock. A few bars later a light and brisk motive played by the flute begins - the theme of the young woman and the golden cloudlet. Rachmaninoff then creates a dialogue between the two protagonists alternating slower, sadder tempi in the lower voices and quicker, more upbeat melodies in the upper registers. When the woman departs, he reintroduces the opening musical idea combined with a funeral march in the brass section. Surges in dynamics represent the sobs of desperation from the old man left behind. When Rachmaninoff presented parts of his orchestral fantasy on the piano in Moscow in 1893, Tchaikovsky was also in the audience. The elder composer was so impressed by the work that he agreed to conduct the world premiere of *The Rock* himself. Unfortunately Tchaikovsky's sudden death prevented this from happening. The world premiere finally took place in Moscow in 1894, conducted by Vasili Safanov.

ALEXANDER NIKOLAEVICH SCRIBIN (1872 - 1915)

A virtuoso pianist and visionary composer with evident mystical tendencies, Scriabin devoted his entire life to creative work, fervently believing in the possibility of influencing the spiritual destiny of humanity through his message.

Beginning in 1884, he received music lessons from Nikolai Zverev, and between 1888 and 1892 he attended the Moscow Conservatory, where his teachers included the renowned musicians Anton Arensky, Sergei Taneyev, and Vasily Safonov.

Although he had difficulty spanning octave intervals on the piano keyboard, thanks to his iron will he established himself among the most prodigious pianists of his time, and from 1894 onward he persistently pursued an enviable international artistic career.

His earliest compositions date from his student years (nocturnes, études, preludes, mazurkas) and are largely influenced by Frédéric Chopin. Typical examples of the Romantic style, these works undoubtedly reveal clear traits of stylistic individuality in his compositional vision. Toward the end of the 19th century, Scriabin also turned to orchestral composition.

In 1896, twenty-five year-old Alexander Scriabin returned from a concert tour abroad, organized by publisher and patron Mitrofan Petrovich Belyaev, and literally in one breath wrote his only Concerto for piano and orchestra. Although he had already composed quite a lot of solo piano music, it was his first piano work which also featured an orchestra and Scriabin tackled its creation rather responsibly.

A more careful analysis of the score indicates that virtually every tact is thoroughly premeditated – a characteristic that distinguishes all subsequent scores of the composer. The concerto consists of three movements constituting a single whole, characterized by the richness of imagery, the orderliness of development, juxtaposition and dramatic treatment.

Since the most complex among varied other instrumentation problems faced by the young author lay in the relationship between the sound of the orchestra and the solo instrument, Scriabin employed different models of interaction between participant performing groups. The

instrumentation of the first movement apparently requires that instruments perform in sonorities which come as a sort of continuation to the piano sound. Gradually adding its sonority to the piano, the orchestra takes it up and raises it to a powerful climax. In the second movement, written in variation form, the orchestra accompanies the piano and in the third the two vie with each other.

The music of the first movement is pervaded by deep pessimism. Scriabin chose for this movement the same key, in which also are written Rachmaninov's First Piano Concerto, as well as Herman's famous arioso from Tchaikovsky's opera *Queen of Spades*: F-sharp Minor. The piano part is cast in a maximalist manner – the solo instrument is hardly silent for more than twenty measures throughout the piece. The finale of the piece repeatedly projects the feel of 'Polish accent' – a reflection of the valiant and brilliant pages in Chopin's music.

The melancholic episodes in Scriabin's work were inspired by the "Tatyana Sequences", which open Tchaikovsky's opera *Eugene Onegin*. This concerto reveals the further development of the composer's innovations in terms of melody, harmony and genre treatment of the work. Here is a strong manifestation of his pursuit of poetic treatment of the medium, characteristic of many of his preludes, études and other piano pieces.

Written in 1897, Scriabin's Concerto for Piano and Orchestra was first performed on 11 (24) October of the same year in Odessa on the evening of the Symphonic Music, organized by the local Russian Music Society. The author himself was soloist, with Vasily Safonov at the conductor's podium.

The concerto is included into the Russian music classical canon, remaining along with the concertos of Tchaikovsky and Rachmaninoff one of its highest achievements in this genre.

PIOTR ILICI TCHAIKOVSKI (1840 - 1893)

Symphony No. 6 in B minor, Op. 74, “Pathétique” is Tchaikovsky's final and most representative creation. The composer himself said: “...I decidedly consider it the best and especially the most sincere of all my works. I love it as I have never loved any of my other musical offspring.” Written in 1893 (its premiere taking place on October 16 in Saint Petersburg, conducted by the composer) and dedicated to his nephew V. I. Davydov, the work is characterized by refinement, complexity, and profound thought carried through to the smallest details. From the abundance of motivic material and the freedom with which it is treated, to the impeccable logic of its form, and down to the most insignificant details of orchestration, everything bears witness to the continuous perfection of Tchaikovsky's compositional technique.

The symphony opens with a prologue (Adagio) that highlights the generating theme with a dark, pathetic expression.

The first movement (Allegro non troppo) develops, within a very free sonata form—conceived more as a succession of episodes—two contrasting themes, which it subjects to intense developmental work and blends with other motivic structures.

The second movement (Allegro con grazia), with its traditional tripartite structure, is a

waltz cast in an atypical metric pattern—five beats per measure—which is maintained until the end of the movement. The main theme, derived from the same generating idea presented in the prologue, simple and gentle in expression, gradually outlines a noble and sentimental waltz that brings an evident expressive contrast.

The scherzo (Allegro molto vivace) is innovative: against the background of a tarantella, the composer introduces a march that gradually asserts itself, becoming dominant and replacing the middle section (Trio). Throughout this movement, Tchaikovsky retains only the character of a scherzo, since the absence of the trio, the alternation of structures in the spirit of a rondo, the sustained development of the newly introduced thematic material, as well as the monumental proportions of the movement, all outline a new, self-standing formal model.

The final movement (Adagio lamentoso) has no precedent in symphonic literature. It is a funeral lament, in a slow tempo, suggesting a cry of rending sorrow clothed in a splendid harmonic garment, impressive in its perfection. The adopted form is that of a tripartite song with epilogue, in which two descending themes prevail, derived from the generating motif of the symphony's introduction.

Vioara I

Octavian GORUN
concertmaestru
Cătălina SAVU
Steliana BORDEIANU
șef partidă
Cristiana LEOVEANU
Ștefana ZAHARIA
Valentin ILIUȚĂ
Gigel MILCU
Simona PETRENCU
Geo FABIAN
Cătălin SASU
Dan FLORICĂ
Pompilia POPESCU

Vioara a-II-a

George BUTUȘINĂ
solist instrumentist
Roxana ILIUȚĂ
șef partidă
Valeriu EFREM
Cristina PÎRLEA
Iuliana PREDOI
Adrian BADEA
Alin ROMAN
Darius MELENCOVICI
Iulian STAN
Marian ROMAN

Violă

Titu CURTEANU
solist instrumentist
Elena ORAVEȚ
șef partidă
Dorina RADOSAVLEVICI
Rebeca TĂNASIE
Andreea CĂPĂȚÂNĂ
Mariana MORARU
Ștefania MITRICĂ

Violoncel

Ionuț VOINEA
solist instrumentist
Maryia POPOVA
Raluca PESCLEVEI
Elvis CIUCULESCU
șef partidă
Marius VASILESCU
Rucsandra HALIȚCHI

Contrabas

Ion BIROVESCU
solist instrumentist
Radu RUSOIU
Traian BADEA
Ciprian CÎTU

Flaut

Ciprian ION
solist instrumentist
Yurii TOVARNYTSKYI
Daria PETRE

Oboi

Liviu FĂRCAȘ
solist instrumentist
Constanța SCLIFOS
solist instrumentist

Clarinet

Eugen DUMINICĂ
solist instrumentist
Liviu CHISĂR

Fagot

Mihail TCACI
solist instrumentist
Lacezar PAVLOV

Corn

Roxana BUȘCĂ
Gilbert NEGOIȚĂ
Daniel ȚÎRLOAICA
Marcu DIACONU

Trompetă

David COTOI
solist instrumentist
Cătălin CODÎTOIU
Dumitru STĂNESCU

Trombon

Alexandru AOLĂRIȚI
solist instrumentist
Alexandru ȚAPEȘ
Radu CLIPA

Tubă

George HĂIDĂUȚU
solist instrumentist

Timpani

Sorin SĂCEANU
solist instrumentist

Percuție

Florin DAVIȚOIU
Alexandru COADĂ

SPONSORI

PARTENERI MEDIA

